

Maasticht, 6-9-61.
Turennestraat 21

Hooggeacht Heer Frick,

Tussen al de zoekdrubben door
enij levensteken voor U. en haly.

In bijlage besprekij Harmon Pays
Mosaen van 5~~8~~ aug. toen U zich lee-
waards bevoort, die ook de Fan.

Verpletst door de lasten van de jaren
en het zoeken om nij man steeds op-
nieuw te openbaren, heb ik weinig berichten
en niet veel gedichten. Niet dat de lier wort
te zwear, maar die 75 jaar!!!

Jos. Kipping probeert wy dese maand
in het huwelijksboekje te stappen en aan-
gesien hij zoveel grafisch werk voor mijn poe-
zie heeft gewrocht, heb ik een geticht voor
hem beidjes geschreven, getiteld "Het Fan".
Dit gedicht heeft hem geïnspiraent tot een
gravure, die met mijn geticht zal worden ge-

draakt op de huwelfs aankonde gi my
A. 2. 1.. Ik krijg een paar ex. van hem en
Ik krijg er dan by leven en welsijn ook
meer één van mij.

Over mijn bijdrage aan Separant Roo-
ping - M. heb ik nu dit nagezocht:
Kon "de Klakte van het Jord" uit de Tacht
er niet in opgenomen met enige kantbe-
merkingen, hoe, waken waan? Dan was dat
liant in mijn dichterskaps - gescreven ook
gevoeld! haat Uw wereldblikken - geest dan
ook eens over zweven?! Om proza leest ik 20.

Nu moet ik weer gaan zoeken en mijn
dichterskaps Clugia - stal weder uitmesten
daarom groet ik U man paus en Seg
ich U, Adieu! Lief en U,
in alle gann's van genees-
heid

Uw
H. K. K.

Pierre Kemp's..... Frivole Pastoralen gebundeld

DE Maastrichtse dichter Pierre Kemp heeft reden om weer eens faunisch te glimlachen: zijn grote gedicht „De Namiddag van een stille Katholiek” is met enkele andere gedichten van langere adem apart verschenen en wel in een reeks, die relaties heeft met het tijdschrift waarin het in eerste instantie zou hebben moeten verschijnen. Zulks ging niet door omdat er bezwaren kwamen van de censor. Het dreigend conflict werd voordat er misschien een rel uit zou kunnen ontstaan als die rond „De Voetreis naar Rome” van Bertus Aafjes, door de stille katholieke dichter diplomatiek opgelost; het verscheen in het algemene maandblad voor letteren „Maatstaf”; het zetsel voor „Roeping” kon worden opgeruimd.

De zettters hebben het, na weer zeven jaar emancipatie, nog eens over mogen doen, nu op aanwijzingen van de lav-out specialist voor de Roeping-reeks, die wordt uitgegeven door De Standaard, Boekhandel te Amsterdam. Pierre Kemp gaf aan de bundel de naam — die tegenwoordig weer echt Maastricht aandoet: „Au pays du tendre Mosan”. Er zijn in deze bundel opgenomen: „De namiddag van een stille Katholiek”, „Elegie om het verlies van 10 kilo sex-appeal”, „Tzigane”, Franse les in het korenveld” en een „Symfonie der Canadassen, die het voor en naspel vormen. De dichter zelf heeft deze werkstukken betiteld als „Symfonisch werk”, en wil hen zien als een zo groot mogelijke „Hulde aan de Maas”.

„FORENSEN VOOR CYTHERE”

Nu de vervelende voor-geschiedenis blijkbaar helemaal is opgelost zou men, bij het lezen van deze bundel er nog spijt over kunnen hebben, dat ook de „Forensen voor Cythere” die met de twee grootste gedichten van het boekje een trilogie vormen, niet daarbij zijn opgenomen.

Men kan deze echter, apart uitgegeven, vinden bij G. A. van Oorschoot als Cahier no 4 in 1949 van de Vrije Bladen. Pierre Kemp heeft ondertussen een heel college van literaire adviseurs ter zijner assistentie gekregen, dat het zelfs heeft nodig gevonden een „P. K. Stichting” in het leven te roepen. We hadden het eigenlijk leuker gevonden als zij het gewoon bij een fanclub gelaten hadden. Met de jonge

teres Julienne Huybrechts erbij kon men de diverse decoratieve figuren het waardig doen als men in Maastricht nog meer ver-belgist en men er misschien nog eens een literaire optocht gaat ens-ceneren. Een Mathias Kemp Stichting en een Pierre Kemp Stichting die met elkaar niets te maken hebben lijkt ons helemaal niet bevorderlijk voor de goede broeder-zin. Dat vrienden van de dichter zich bezorgd tonen om wat er met het werk van Pierre Kemp gebeurt, als de dichter, die nog steeds werkt, toch zou komen te overlijden is te prijzen, maar voor een samenkomst der mogelijke erven, met als resultaat der bespreking een persbericht waarin over de literaire nalatenschap van de nog levende dichter, — die veel meer vrienden en vereerders telt dan het georganiseerde groepje — gesproken wordt, lijkt het ons werkelijk te vroeg.

En helemaal dwaas vinden wij het idee om ergens in Maastricht en in elk geval niet in de Turennestraat, een museum met het werk van Pierre Kemp in te richten. De schilderijen zijn in de Bonnefanten, in Den Haag is een Letterkundig Museum waar men graag opneemt wat van de literaire figuur Pierre Kemp historisch belangrijk zal zijn. Wat moet men dan nog gelden bijeen trachten te zamen voor een apart Maastrichts P.K.-museumpje dat geen levensvatbaarheid zal hebben?

Ik weet niet van wie het idee tot deze stichting is uitgegaan, maar wanneer men 'n groepje van, ik geloof wel, oprecht geïnteresseerden in het werk van de dichter bij elkaar ziet en daarover persberichten gaat uitbrengen dan doet dat aan alsof zij alleen de paladijnen van de ridder willen of mogen zijn en dat niemand anders in zake de gedichten van Pierre Kemp nog recht van spreken heeft. Zullen zij nu „en comité” vaststellen hoe groot en hoe belangrijk hun dichter is en niet meer de kwaliteit van zijn verzen? Nee, bepaald, men is, in dat gezelschap, zich iets belachelijk aan het maken in het uitbuiten van een literaire roem. Als wij niet meer gewoon, zonder rekening te moeten houden met een zich rond hem groepend clubje, zijn verzen kunnen lezen en denken wat wij ervan vinden, dan wordt Pierre Kemp op de duur irritant. En dat verdient hij niet.

NA-GENIETEN

Het lijkt ons voorlopig dan ook het best ons bij Pierre Kemp en zijn verzen te houden. In „De Namiddag van een stille katholieke” is de dichter 'n na-genietende levenskunstenaar. Als een faun aan de oevers van de „luie Maas”, in de schaduw van een groep zilverwilgen en canadese populieren weggedoken, ziet hij in zijn fantasie enkele schonen zich overgeven aan de dionysische vreugde die de zon in haar gewekt heeft.

Er wordt in de gedichten wel herhaaldelijk hulde gebracht aan de textielen waarvan deze dichter menige inspiratie heeft gekregen, maar voor een echt Paris-ordeel zijn ze teveel. De dichter heeft de favoriete gratiën echter wel geïdentificeerd met klankrijke namen ontleend aan naar voorkeur-kleur bij de kleding. Voor ingewijden moeten zij, verhuuld als Amaranth, Turkoois en Zonnebruintje, toch herkenbaar zijn. Zodat voor het woord „stiekeme” hier dan ook geen plaats is. Er is inderdaad een stille Katholiek en dan een dichter die haast tegelijk een schilder is aan het woord, een dichter die juist zo als Francis Jammes de vreugde der zinnen niet verloochent en die als een mannelijke ziel daarvan blijft zingen tot het bittere einde van zijn persoonlijk zijn. Het is de dichter weer van de Carmina Matrimonialia, maar waren het toen erotische feitelijkheden, nu zijn 't herinneringen en fantasieën waarvan hij zingt. Een kruisje om de hals van de echt Limburgse Zonnebruintje komt de keuze voor onze stille Katholiek weghalen uit de roes van bloed en zinnen. „Als ik nu niet dat Zonnebruintje kies, lijkt het me of ik als katholieke verlies”. En, zij het al vragend, besluit hij:

Voel ik in haar zinnelijkheid niet mijn
tehuis?

Gaat soms niet achter onze ruggen
onder

het groen, de Zon en God in eenheids-
wonder?

En straalt niet vóór der anderen godde-
lijk Niets,

wat kiezen doet haar katholieke iets...

Heel het lange, speelse luchtige gedicht door is er toch ook sprake van een gewetensvolle bijna metafysische onrust, waarom de stille Katholiek in de titel op zijn plaats is. Het gedicht, nadrukkelijk gebouwd op gepaard rijm, is op vele plaatsen wel gekunsteld uitgevallen. Dan komen er bepaald leuke regels als:

Maar waar je bent geen helse held,
beluister

hoe dat paar favorieten verder ruist er
of in verschuimende regenbogen glijdt.

De tijd van de gedichten met lange adem die na het succes van de Voetreis van Aafjes een hausse beleefden, is weer voorbij. De „Namiddag” van Kemp, waarbij de „Elegie om het verlies van 10 kilo sex-appeal” aansluit, gedicht dat echter louter badinerend blijft, heeft naar de vorm niet het klassieke gekregen van Nijhoff's „Het uur U”, noch van Karel Jonkheere's „Spiegel der Zee”, maar in het oeuvre van de dichter Pierre Kemp komt het toch onmiddellijk na zijn hoogtepunten Kleiner Liederen, Engelse Verdoos en Emeitaat. De „Symfonie der canadassen” doet gemaakt aan. „Franse les in een korenveld” en „Tzigane”, het laatste door muziek van Ravel geïnspireerd, zijn stoeise, hete fantasieën, waarin de verbeelding het won van de poëzie.

Paul Haimon.

Pierre Kemp

Argeloze stad an Berlijn is bezorgd

nog altijd mensen die menen dat West-ave is, bevolkt door mensen die nerveus ten. In werkelijkheid is het een uiterlijk bebouwing, veel groen en grote parken, duitse stad kunnen wanen. Het levens- de café's wat voller dan in München of e zich komen bedrinken om de dreiging

ch de westelijke bondgenoten een bombom boven Berlijn zullen loslaten, dat ze daarmee hun eigen vrienden k zouden treffen. Weer anderen redereen ongeveer zoals de metselaar, die in n overvolle uitspanning tegen een AP-slaggever zei: „Als er hier oorlog nt, zijn we er geweest. Als de oorlog ens anders uitbreekt, hebben we hier zoveel kans om hem te overleven als ar dan ook”.

stadsbestuur van burgemeester

Hoe de fans zich P.K.
voorstellen: ^{om of om} ^{om} ^{zijn} ^{kop}
jke leggen.

LIMBURGS DAGBLAD

Dit grappige strandensemble is een model van Boussac. Het kreeg de gezellige naam „Samba”.

Pierre Kemp's Frivole Pastoralen gebundeld

DE Maastrichtse dichter Pierre Kemp heeft reden om weer eens faunisch te glimlachen: zijn grote gedicht „De Namiddag van een stille Katholiek” is met enkele andere gedichten van langere adem apart verschenen en wel in een reeks, die relaties heeft met het tijdschrift waarin het in eerste instantie zou hebben moeten verschijnen. Zulks ging niet door omdat er bezwaren kwamen van de censor. Het dreigend conflict werd voordat er misschien een rel uit zou kunnen ontstaan als die rond „De Voetreis naar Rome” van Bertus Aafjes, door de stille katholieke dichter diplomatiek opgelost; het verscheen in het algemene maandblad voor letteren „Maatstaf”; het zetzel voor „Roeping” kon worden opge-ruimd.

De zettters hebben het, na weer zeven jaar emancipatie, nog eens over mogen doen, nu op aanwijzingen van de lav-out specialist voor de Roeping-reeks, die wordt uitgegeven door De Standaard, Boekhandel te Amsterdam. Pierre Kemp gaf aan de bundel de naam — die tegenwoordig weer eent Maastricht aandoet: „Au pays du tendre Mosan”. Er zijn in deze bundel opgenomen: „De namiddag van een stille Katholiek”, „Elegie om het verlies van 10 kilo sex-appeal”, „Tzigane”, Franse les in het korenveld” en een „Symfonie der Canadassen, die het voor en naspel vormen. De dichter zelf heeft deze werkstukken betiteld als „Symfonisch werk”, en wil hen zien als een zo groot mogelijke „Hulde aan de Maas”.

„FORENSEN VOOR CYTHERE”

Nu de vervelende voor-geschiedenis blijkbaar helemaal is opgelost zou men, bij het lezen van deze bundel er nog spijt over kunnen hebben, dat ook de „Forensen voor Cythere” die met de twee grootste gedichten van het boekje een trilogie vormen, niet daarbij zijn opgenomen.

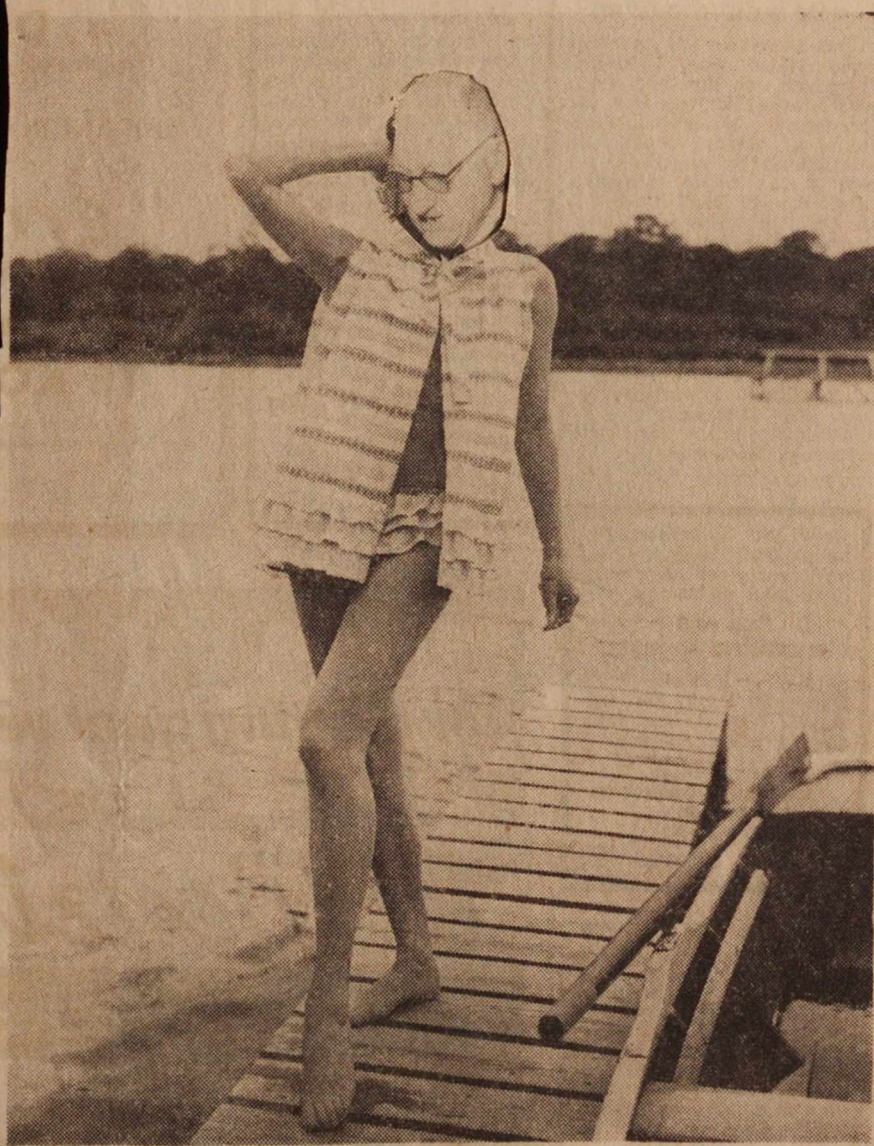
teres Julienne Huybrechts erbij kon- en de diverse decoratieve figuren het waardig doen als men in Maastricht nog meer ver-belgist en men er misschien nog eens een litteraire optocht gaat ens-ceneren. Een Mathias Kemp Stichting en een Pierre Kemp Stichting die met elkaar niets te maken hebben lijkt ons helemaal niet bevorderlijk voor de goede broeder-zin. Dat vrienden van de dichter zich bezorgd tonen om wat er met het werk van Pierre Kemp gebeurt, als de dichter, die nog steeds werkt, toch zou komen te overlijden is te prijzen, maar voor een samenkomst der mogelijke erven, met als resultaat der bespreking een persbericht waarin over de literaire nalatenschap van de nog levende dichter, — die veel meer vrienden en vereerders telt dan het georganiseerde groepje — gesproken wordt, lijkt het ons werkelijk te vroeg.

En helemaal dwaas vinden wij het idee om ergens in Maastricht en in elk geval niet in de Turennestraat, een museum met het werk van Pierre Kemp in te richten. De schilderijen zijn in de Bonne-fanten, in Den Haag is een Letterkundig Museum waar men graag opneemt wat van de literaire figuur Pierre Kemp historisch belangrijk zal zijn. Wat moet men dan nog gelden bijeen trachten te zame-len voor een apart Maastrichts P.K.-mu-seumpje dat geen levensvatbaarheid zal hebben?

Ik weet niet van wie het idee tot deze stichting is uitgegaan, maar wanneer men 'n groepje van, ik geloof wel, oprecht ge-interesseerden in het werk van de dichter bij elkaar ziet en daarover persberichten gaat uitbrengen dan doet dat aan alsof zij alleen de paladijnen van de ridder willen of mogen zijn en dat niemand anders in zake de gedichten van Pierre Kemp nog recht van spreken heeft. Zullen zij nu „en comité” vaststellen hoe groot en hoe belangrijk hun dichter is en niet meer de kwaliteit van zijn verzen? Nee, bepaald, in dat gezelschap, zich iets be-naken in het uitbuiten oem. Als wij niet meer sening te moeten hou- rond hem groepend kunnen lezen en den- vinden, dan wordt : duur irritant. En dat

Hoe de fans zich P.K. voorstellen: om zijn kop te leggen.

LIMBURGS DAGBLAD

Dit grappige strandensemble is een model van Boussac. Het kreeg de gezellige naam „Samba”.

NA-GENIETEN

opig dan ook het best p en zijn verzen te middag van een stille hter 'n na-genietende ls een faun aan de Maas”, in de schaduw erwilgen en canadese ken, ziet hij in zijn onen zich overgeven vreugde die de zon t.

chten wel herhaalde- aan de textielen er menige inspiratie r voor een echt Pa- teveel. De dichter ratiën echter wel ge- namen ontleend aan bij de kleding. Voor zij, verheld als Ama- Zonnebruintje, toch dat voor het woord ook geen plaats is. i stille Katholiek en e haast tegelijk een woord, een dichter is Jammes de vreug- erloochent en die als daarvan blijft zingen e van zijn persoonlijk ter weer van de Car- maar waren het toen den, nu zijn 't herin- en waarvan hij zingt. als van de echt Lim- je komt de keuze tholiek weghalen uit en zinnen. „Als ik nu tje kies, lijkt het me verlies”. En, zij het al j:

innelijkheid niet mijn tehuis? hter onze ruggen onder en God in eenheids- wonder? or der anderen godde- lijk Niets, haar katholieke iets,... beelse luchtige gedicht ik sprake van een ge- metaphysische onrust, atholiek in de titel op gedicht, nadrukkelijk ard rijm, is op vele steld uitgevallen. Dan elijke regels als: nt geen helse held,

beluister orieten verder ruist er nde regenbogen glijdt. ichten met lange adem van de Voetreis van beleefden, is weer dag” van Kemp, waar- het verlies van 10 kilo it, gedicht dat echter louter badinerend blijft, heeft naar de vorm niet het klassieke gekregen van Nijhoff's „Het uur U”, noch van Karel Jonkheere's „Spiegel der Zee”, maar in het oeuvre van de dichter Pierre Kemp komt het toch onmiddellijk na zijn hoog- tepunten Kleine Lieder, Engelse Ver- doos en Emeritaat. De „Symfonie der canadassen” doet gemaakt aan. „Franse les in een korenveld” en „Tzigane”, het laatste door muziek van Ravel geïnspi- reerd, zijn stoeise, hete fantasieën, waarin de verbeelding het won van de poëzie.

Paul Haimon.

ebouwing, veel groen en grote parken, duitse stad kunnen wanen. Het levens- le café's wat voller dan in München of e zich komen bedrinken om de dreiging

ch de westelijke bondgenoten een bombom boven Berlijn zullen loslaten, dat ze daarmee hun eigen vrienden k zouden treffen. Weer anderen rede- ren ongeveer zoals de metselaar, die in a overvolle uitspanning tegen een AP- slaggever zei: „Als er hier oorlog nt, zijn we er geweest. Als de oorlog ens anders uitbreekt, hebben we hier z zoveel kans om hem te overleven als ar dan ook”. stadsbestuur van burgemeester